

Първа част

КАПЕРИ

1.

Когато получи предупредителен есемес от Бела Лурдес, Бош беше в килия номер 3 на стария арест в Сан Фернандо и преглеждаше папките в един от кашоните за Есме Таварес:

ЛАПУ и ОП са на път към теб. Тревино им е казал къде си.

Бош беше където беше в началото на всяка седмица – седеше зад импровизираното си бюро от дървена врата, взета „назаем“ от склада на „Комунални услуги“ и поставена върху два купа кашони с папки. Благодарни на Лурдес с есемес, отвори приложението за записки на телефона си и включи диктофона. Остави телефона с екрана надолу върху „бюрото“ си и го покри частично с друга папка от кашона на Таварес. Просто се подсигуряваше. Нямахме представа защо хора от офиса на областния прокурор и старото му полицейско управление в Лос Анджелис са решили да дойдат да го видят толкова рано в понеделник сутринта. Никой не му се бе обадил да го предупреди за визитата, но от друга страна, зад металните решетки сигналът бе почти несъществуващ. Въпреки това той знаеше, че изненадващите посещения често са тактически ход. Отношенията на Бош с ЛАПУ след принудителната му оставка преди две години бяха меко казано обтегнати и адвокатът му го бе убедил, че трябва да документира всичките си контакти с полицейското управление.

Докато ги чакаше, продължи да преглежда папката. Интересуваха го показанията, снети през седмиците след изчезването на Таварес. Вече ги беше чел, но вярваше, че документацията често съдържа тайната за разгадаването на неразрешен случай. Всичко нужно е пред очите ти, ако можеш да го видиш, разбира се: някакво логическо несъответствие, скрита следа, противоречие в показание, ръкописна бележка от следователя в полето на доклад – всички тези неща бяха помагали на Бош да разрешава случаи през кариерата си, която продължаваше вече над четири десетилетия.

По случая Таварес имаше три кашона. Официално ставаше дума просто за изчезнало лице, но през петнайсетте години след вкарването

на случая в архива се бе насъбрал куп папки, висок цял метър, понеже случаят бе категоризиран като неразрешен само защото така и не бе намерен труп.

Когато преди две години бе дошъл в полицейското управление на Сан Фернандо, за да предложи доброволно уменията си за неразрешените случаи, Бош бе попитал началник Антъни Валдес откъде да започне. Началникът, който служеше в управлението от двайсет и пет години, му бе казал да започне с Есмералда Таварес. Този случай бе измъчвал Валдес през годините му на следовател, но сега, като полицейски началник, той вече просто не можеше да му отдели никакво време.

През двете години на работата си на непълен работен ден в Сан Фернандо Бош бе активирал няколко случая и бе разрешил десетина, сред които изнасилвания и убийства. Но винаги когато бе намирал час-два свободно време, се бе връщал на Есме Таварес, за да се разрови пак и пак из кашоните. Тя вече започваше да измъчва и него. Изчезнала млада майка, зарязала в количката спящо бебе. Случаят може и да бе заведен като изчезване, но на Бош не му се наложи да прегледа изцяло дори първия кашон, за да разбере онова, което бяха разбрали началникът и всички останали следователи преди него. Най-вероятно ставаше дума за мръсна игра: Есме Таварес не беше просто изчезнала, тя беше мъртва.

Чу металната врата на затворническото крило да се отваря и след това крачките по бетонния под, минаващ пред групираните по тройки килии. Вдигна поглед през металните решетки и се изненада кого видя.

– Здравсти, Хари.

Беше бившата му партньорка Лусия Сото в компанията на двама с костюми, които Бош не познаваше. Фактът, че Сото явно не го бе предупредила, че идват, накара Бош да бъде нащрек. Пътят дотук от центъра на Сан Фернандо, където се намираха както централата на ЛАПУ така и офисът на ОП, бе поне четирийсет и пет минути, а това оставяше достатъчно време да напишеш есемес, казващ примерно: „Здравсти, Хари, идваме при теб“. Само че това не се бе случило и той предполагаше, че двамата непознати са спрели Сото да опита да го направи.

– Здравсти, Лусия, отдавна не сме се виждали – каза Бош. – Как си?

Само че не изглеждаше сякаш някой от тримата изгаря от желание да влезе в килията на Бош, макар тя явно да бе със сменено предназначение. Той стана, измъкна ловко телефона си изпод папката и го сложи в джоба на ризата си с екрана към гърдите си. Отиде при решетките и подаде ръка през тях. Макар през последната година да се бяха чували със Сото по телефона и чрез есемеси, не я бе виждал. Тя обаче се бе променила – беше отслабнала, дори изглеждаше изпита и видимо изморена, а в тъмните ѝ очи се долавяше безпокойство. Вместо да раздруска ръката му, тя само я стисна силно и той прие това като съобщение: „Внимавай!“.

Не му бе трудно да схване кой от мъжете какъв е. И двамата бяха малко над четирийсетте и бяха с костюми, които приличаха на свалени от стойките в „Менс Уеърхаус“ . Но райето на мъжа отляво изглеждаше леко износено, което за Бош означаваше, че мъжът носи кобур под мишницата и дулото опъва плата на сакото отвътре. Не се съмняваше, че хастарът вече е протрит. След не повече от половин година този костюм щеше да е за боклука.

– Боб Тапскот – представи се мъжът. – Новият партньор на Луси.

Тапскот бе чернокож и Бош се запита има ли някаква връзка с Хорас Тапскот, покойния музикант от южната част на Ел Ей, играл някога важна роля за съхраняването на местната идентичност на джаза.

– Аз съм Алекс Кенеди, заместник областен прокурор – каза вторият мъж. – Искаме да поговорим с вас, ако разполагате с няколко минути.

– Ъ-ъ... естествено – запъна се за момент Бош. – Заповядайте в кабинета ми.

И ги покани с жест в някогашната килия, обзаведена сега с метални полици, натоварени с папки за различни случаи. Имаше и пейка без облегалка, останала от някогашната функция на килията като изтрезвител. Бош бе натрупал върху нея папки от различни случаи, за да са му подръка за справки. Започна да ги трупа една връз друга, за да освободи място за гостите, макар да се досещаше, че те няма да седнат.

– Всъщност ние вече говорихме с капитан Тревино и той ни каза да използваме залата за оперативки в бюрото на детективите – каза Тапскот. – Ще е по-удобно за всички ни. Имаш ли нещо против?

– Щом капитанът не възразява, какво против мога да имам – съгласи се Бош. – Но за какво става дума?

– Престъпник Бордърс – късо отговори Сото.

Бош вече се бе отправил към отворената врата на килията, но споменаването на името да го накара да спре.

– Нека изчакаме да отидем в залата – бързо се намеси Кенеди. – Ще говорим там.

Сото погледна Бош по начин, подсказващ, че е притисната от ОП. Той взе ключовете си, излезе от килията и затвори металната врата с тежко издрънчаване. Ключът за килията бе изчезнал бог знае кога, така че Бош прекара през прътовете на решетката метална верига и заключи вратата с катинар.

Излязоха от стария арест, минаха през склада на „Комунални услуги“ и излязоха на Първа улица. Докато чакаха колите да преминат, Бош небрежно извади телефона си и провери за новополучени съобщения. Да, не бе получил нищо от Сото нито от никой друг преди пристигането на групата. Остави запис да върви и прибра телефона в джоба си.

Сото проговори, но не във връзка с причината за идването им до Сан Фернандо.

– Наистина ли това е офисът ти, Хари? – попита тя. – Искам да кажа... наистина ли са те заврели в арестантска килия?

– Аха – потвърди Бош. – Това е било изтрезвител и понякога ми се струва, че усещам миризмата на повърнато, когато отворя вратата сутрин. Говори се, че поне петима-шестима са се обесили тук през годините. Смята се, че е обитавана от призраци. Но неразрешените случаи са архивирани тук, така че тук работя и аз. Старите архиви се съхраняват в другите две килии, та достъпът до тях да е лесен. А и обикновено няма никой, който да ми досажда.

Надяваше се намекът да е ясен за посетителите му.

– И какво... няма ли вече арест? – учуди се Сото. – Да не би да ги карат чак до Ван Найс ?

Бош посочи през улицата към полицейския участък, към който отиваха, и обясни:

– Във Ван Найс държат само жените. Тук е арест за мъжете, към участъка. Последна дума във всичко, единични килии. Аз самият няколко пъти съм отсядал там. Много по-добре е от килиите за предварителен арест, където всички хъркат.

Погледът ѝ подсказваше, че се е променил, след като има желание да спи в затворническа килия. Той ѝ намигна и добави:

– Мога да работя навсякъде. И да спя навсякъде.

Когато трафикът намаля, пресякоха до участъка от другата страна и влязоха. За детективското бюро имаше пряк вход отдясно. Бош отключи вратата с карта и я задържа, за да могат да влязат другите.

Бюрото бе с размерите на гараж за една кола. В средата му имаше три работни места, сбутани едно до друго. Бяха на тримата детективи на пълен работен ден в отдела: Дани Систо, съвсем наскоро повишения Оскар Лусон и Бела Лурдес, само два месеца на работа след продължително възстановяване вследствие на рана, получена при изпълнение на служебните задължения. Стените на отдела бяха скрити зад кантонерки, зарядни устройства за радиостанциите, ъгълче за кафе и масичка за принтер под дъските за съобщения, покрити с работни графици и вътрешни обяви. Виждаха се и многобройни плакати с лицата на издирвани и изчезнали лица, сред които и няколко снимки на Есме Таварес от преди петнайсет години.

Високо на една от стените бе окачен плакат, изобразяващ незабравимите патоци на Дисни – Хюи, Дюи и Луи, каквито бяха използваните с гордост прякори на работещите под тях детективи. Кабинетът на капитан Тревино бе отдясно, а залата за оперативки – отляво. Трета стая бе дадена под наем за офис на съдебните медици и я използваха двама следователи патологоанатоми, които покриваха цялата долина на Сан Фернандо и дори някои райони на север.

И тримата детективи бяха на работните си места пред съответните си работни станции. Неотдавна бяха разбили голяма престъпна организация за кражба на коли и адвокатът на един от заподозрените саркастично ги бе кръстил Хюи, Дюи и Луи. Това се бе превърнало в име на групата им и те го използваша като почетен знак.

Бош видя Лурдес да наднича от бюрото си над преградата и ѝ кимна от благодарност за предупреждението. Беше едновременно и знак, че засега всичко се развива нормално.

Поведе посетителите към залата за оперативки. Това бе звукоизолирана стая със стени, покрити с бели дъски и монитори с плоски екрани. В центъра ѝ имаше маса като за заседателна зала и осем стола с кожена тапицерия. Стаята бе замислена да служи за команден пост в случай на разследване на голямо престъпление, при операции на тактически групи и при координирани действия по време на засягащи обществото кризи като земетресения и размирици. В действителност подобни инциденти бяха рядкост и стаята се използваше основно като трапезария за обеда, а голямата маса и удобните столове я правеха идеална за групово хранене. В стаята се долавяше характерният аромат на мексиканска кухня. Собственикът на „Магали Тамалес“ на Маклей Авеню често донасяше безплатна храна за състава и тя по правило бе поглъщана в залата за оперативки.

– Сядайте – покани ги Бош.

Тапскот и Сото седнаха от едната страна на масата, а Кенеди заобиколи и се настани срещу тях. Бош избра стол в единия край на масата, за да може да държи под око и тримата, седна и попита:

– Е, какво има?

– Ами... нека първо се представим – започна Кенеди. – Ти, разбира се, познаваш, детектив Сото от съвместната ви работа в отдел „Текущи и неразрешени“. Това е детектив Тапскот. Двамата работят с мен по ревизията на случай с убийство, с който си се занимавал преди почти трийсет години.

– Престъпник Бордърс – каза Бош. – Как е Престъпник? Последния път, когато се сетих за него, очакваше изпълнение на смъртна присъда в Сан Куентин.

– Още е там.

– И защо се интересувате от случая?

Кенеди придърпа стола си по-близо до масата и опря лакти на нея. Забарабани с пръстите на лявата си ръка, обмисляйки как да отговори на въпроса на Бош, макар да бе ясно, че всички подробности около изненадващата визита са репетирани.

– Придаден съм към Отдела за надзор на присъдите – обясни Кенеди.
– Сигурен съм, че си чувал за него. Използвам детективи Тапскот и Сото по някои от случаите, върху които работя, заради опита им в разнищване на неразрешени случаи.

Бош знаеше, че ОНП е нов и действащ след напускането му на ЛАПУ. Създаването му бе в изпълнение на предизборно обещание, дадено в разгара на кампания, в която най-горещо дебатираният проблем бе работата на полицията. Новоизбраният ОП – Так Кобаяши – бе обещал да създаде отдел, чиято основна дейност да е да се занимава с лавината случаи, в които нови методи на криминологията бяха довели до падането на стотици влезли в сила присъди в цялата страна. Не само новата наука бе станала флагман, но старата наука, някога смятана за източник на необорими доказателства, бе развенчана, което разтваряше вратите на затворите за невинните в тях.

В мига, в който Кенеди спомена новото си назначение, Бош разбра за какво става дума. Бордърс, човекът, за когото се смяташе, че е убил три жени, но бе осъден за само едно убийство, бе направил последен опит да се спаси след трийсет години в очакване на смъртта.

– Това сигурно е някакъв майтап – не повярва Бош. – Бордърс? Наистина ли? Сериозно ли сте се захванали точно с неговия случай?

Премести поглед от Кенеди към стария си партньор, Сото.

Чувстваше се тотално предаден.

– Лусия? – подкани я той.

– Хари – каза тя, – трябва да го изслушаш.

2.

Бош се чувстваше така, сякаш стените на стаята се затварят около него. В мислите си – а и такава бе реалността – бе извадил Бордърс от играта завинаги. Не вярваше, че на садистичния сексманиак някога ще му боднат иглата, но очакването на изпълнението на смъртна присъда си е преживяване, което само по себе си не е за завиждане. Във всички случаи поне изолацията бе най-малкото, което Бордърс заслужаваше. Бяха го вкарали в „Сан Куентин“ на двайсет и шест. За Бош това означаваше поне петдесетина години живот в единична килия. По-малко, ако извадеше късмет. Много затворници в Калифорния предпочитаха самоубийството пред чакането на иглата.

– Не е толкова просто, колкото си мислиш – каза Кенеди.

– Така ли? – удиви се Бош. – Защо не ми обясниш?

– Задължение на ОНП е да разглежда всички законно подадени молби за преразглеждане на присъди. Прегледът, който извършваме, е първата фаза, която се провежда вътрешно, преди случаите да отидат в ЛАПУ или друг правоохранителен орган. Когато даден случай отговори на условията за определено ниво на загриженост, преминаваме на следващата фаза и правоохранителните органи извършват комплексно разследване.

– И разбира се, в този момент всички подписват декларации за неразгласяване на информацията. – Бош гледаше Сото, докато го казваше. Тя отмести поглед.

– Абсолютно – потвърди Кенеди.

– Не знам какви точно доказателства ви е предоставил Бордърс или адвокатът му, но мога да те уверя, че всичко това е пълна дивотия – каза Бош. – Той е убил Даниел Скайлър и всичко друго е прах в очите.

Кенеди не реагира, но от изражението му Бош разбра, че го е изненадал, че все още помни името на жертвата.

– Да, след трийсет години още помня името ѝ – натърти Бош. – Също така помня Дона Тимънс и Вики Новотни, двете жертви, за които твоят офис твърдеше, че не сме събрали достатъчно улики, за да предявим обвинение. Те включени ли са в комплексното ви разследване?

– Хари... – обади се Сото в опит да го успокои.

– Бордърс не е внесъл никакви нови доказателства – каза Кенеди. – Всичко си е било в ръцете ни.

Това едва не нокаутира Бош. Кенеди говореше за веществените доказателства по случая. Това на свой ред означаваше, че е имало улика, прибрана от местопрестъплението, която оневинява Бордърс за престъплението, а това на свой ред предполагаше некомпетентност или – още по-лошо – злоупотреба със служебно положение, в смисъл че той или не е забелязал някакво веществено доказателство, или съзнателно го е „пропуснал“.

– За какво говорим все пак? – попита Бош.

– За ДНК – поясни Кенеди. – Това не е било част от случая през осемдесет и осма. Делото се е слушало още преди ДНК да бъде разрешена за използване в наказателните дела в Калифорния. Чак след година за първи път се представя и приема от съда във Вентура. А в окръг Ел Ей това става още една година по-късно.

– Ние не разполагахме с ДНК – възрази Бош. – Просто намерихме вещи на жертвата, скрити в апартамента на Бордърс.

Кенеди кимна на Сото.

– Отидохме в архива и отворихме клетката – каза тя. – Знаеш как се прави. Занесохме дрехите, взети от жертвата, в лабораторията за серологическо изследване.

– Правиха ѝ серология още преди трийсет години – напомни Бош. – Но тогава търсеха АВО маркери вместо ДНК . И не намериха нищо. Сега ще ми кажеш, че...

– Намериха сперма – намеси се Кенеди. – Нищожно количество, но намериха. Науката явно се е развила след онова убийство. И установиха, че спермата не е от Бордърс.

Бош поклати глава.

– Окей, ще ухапя стръвта. Чия е?

– На изнасилвач на име Лукас Джон Олмер – отговори Сото.

Името бе напълно непознато на Бош. Той трескаво започна да мисли какъв номер е бил извъртян и как това да бъде разобличено, без дори за секунда да допусне, че е сгрешил, когато е закопчал белезниците около китките на Бордърс.

– Олмер е в „Сан Куентин“, нали? – предположи той. – Цялата работа е толкова...

– Не, не е – прекъсна го Тапскот. – Мъртъв е.

– Повярвай, Хари, и ние можем някои неща – добави Сото. – Не сме тръгнали с готова хипотеза. Олмер никога не е бил в „Сан Куентин“. Починал е в Коркоран преди две години и никога не се е срещал с Бордърс.

– Скъсахме си задниците в проверки от неделя досега – отново се намеси Тапскот. – Двата затвора са на петстотин километра един от друг и двамата нито са се познавали, нито някога са комуникирали помежду си. Чукаш на грешна врата.

Имаше някакво злорадство в начина, по който говореше Тапскот, сякаш му казваше: „Я сега да те видя“. На Бош му идеше да го зашлеви през устата. Сото знаеше какво може да вбеси Бош, затова сложи успокоително ръка върху неговата.

– Хари, вината не е твоя – каза тя. – На лабораторията е. Докладите им са запазени. Прав си, тогава те не са намерили нищо. Пропускът е техен.

Бош я погледна и издърпа ръката си изпод нейната.

– Наистина ли вярваш на това? – попита я. – Защото аз не вярвам. Бордърс е. Той е зад всичко това... по някакъв начин. Усещам го.

– Но как, Хари? Ние не открихме нищо съмнително.

– Кой е бил в клетката с веществените доказателства след слушането на делото?

– Никой. Всъщност последният отварял онази клетка си ти. Оригиналните печати с твоя подпис и ръкописна дата бяха непокътнати. Покажи му видеото.

И тя кимна на Тапскот, който извади телефона си, пушна видеоклипа, завъртя екрана към Бош и уточни:

– Това е в Пайпър Тек.

Пайпър Тек беше огромен комплекс в деловия център на града, където се намираше документалният архив на ЛАПУ, както и архивният склад за веществени доказателства, заедно с отдела за пръстови отпечатъци и авиоотрядът, използващ просторния като стадион покрив на сградата за хеликоптерна площадка. Бош знаеше, че използваният в архива протокол за работа със съхраняваните там материали е безукорен. Допускаха се само положили клетва полицаи, които трябваше да предоставят служебните си карти и да оставят пръстовите си отпечатъци, за да изтеглят веществените доказателства за който и да е случай. Кашоните се отваряха в зона за оглед, намираща се под денонощно видеонаблюдение. Но това беше видео на Тапскот, записано с телефона му.

– Това не беше първата операция на ОНП, така че си имаме собствен протокол – обясни Тапскот. – Един от нас отваря кашона, друг записва всичко случващо се. Няма значение дали те там използват свои видеокамери. Както можеш да видиш, печатите са непокътнати и няма следи да са манипулирани.

Видеото показваше Сото да поднася кашона пред камерата и да го завърта, така че да се види от всички страни, че печатите са в първоначалния си вид. Капаците на кашона бяха запечатани със старите етикети, използвани през 80-те. През поне последните две десетилетия полицейското управление използваше червено тиксо,

което се късаше и отлепяше, ако някой се опиташе да го манипулира. Но през 1988 за запечатване на кашони с веществени доказателства се използваха бели правоъгълни стикери с надпис Веществени доказателства, изследвани от ЛАПУ и редове за подпис и дата на запечатването. Сото се отнасяше към кашона с досада, зад която Бош разчете убедеността ѝ, че само си губят времето. Бош смяташе, че поне до този момент тя е на негова страна.

Тапскот даде в близък план печатите върху горния капак на кашона. Бош различи собствения си подпис върху горния централен стикер, до който се четеше датата 09-09-1988. Знаеше, че тази дата документира запечатването на кашона в края на процеса. Бош бе върнал веществените доказателства, бе запечатал кашона и го бе завел в архива в случай, че евентуално обжалване доведе до отмяна на присъдата и делото бъде върнато в съда. Бордърс обаче не бе обжалвал и кашонът, както изглеждаше, бе останал на стелажа в архива, гарантиран срещу евентуално разчистване, защото той бе имал предвидливостта да го надпише съвсем ясно със „187“ – члена за убийство в калифорнийския наказателен кодекс, което за работещите в архива означаваше „Да не се изхвърля“.

Докато Тапскот обработваше кашона, Бош разпозна своя почерк по поставените стикери върху всички съединения на кашона, включително тези на дъното. Винаги го бе правил до момента, когато въведоха в обръщение специалното червено тиксо.

– Върни назад – внезапно каза той. – Искам да разгледам предишния подпис.

Тапскот натисна няколко бутона и постави клипа на пауза върху едрия план с подписа на Бош, който се наведе, за да го разгледа внимателно. Подписът бе избледнял, но изглеждаше нефалшифициран.

– Окей – каза той неохотно.

Тапскот продължи възпроизвеждането на видеото. На екрана Сото взе макетния нож, вързан на верижка към масата за оглед, и разряза етикетите, за да отвори кашона. После започна да изважда от него различни неща, сред които облеклото на жертвата и плик с изрязаните ѝ нокти, като назоваваше отчетливо всеки предмет, за да бъде надлежно регистриран. Сред нещата, които спомена, беше медальон

във формата на морско конче, изиграл ключова роля за осъждането на Бордърс.

Преди видеото да свърши Тапскот спря възпроизвеждането и прибра телефона в джоба си.

– И така нататък, и така нататък – въздъхна той. – Никой не се е ебавал с кашона, Хари. Извадихме от него неща, които са били там, когато самият ти си го запечатал след процеса.

Това, че Тапскот – практически непознат – се бе обърнал към него на малко име, подразни Бош. Той обаче потисна раздразнението си и помълча малко: обмисляше за първи път възможността трийсетгодишната му вяра във възтържествуването на справедливостта да се е крепяла на лъжа.

– Къде са я намерили? – попита след малко.

– Какво да са намерили? – не го разбра Кенеди.

– ДНК-то – нетърпеливо уточни Бош.

– Микроточка на пижамата на жертвата – отговори Кенеди.

– Лесно за пропускане през 87-а – каза Сото. – Тогава сигурно са използвали само черна светлина .

Бош кимна, после попита:

– И какво следва?

Сото погледна Кенеди – този въпрос явно влизаше в сферата на неговата компетентност.

– Ще има слушане по подадена молба за хабеас , насрочено в Състав 107 за следващата сряда – отговори прокурорът. – Ние ще се присъединим към адвокатите на Бордърс и ще пледираме пред съдия Хоутън да отмени присъдата и да го освободи.

– Господи – въздъхна Бош.

– Освен това адвокатът му уведоми градските власти, че ще заведе иск – продължи Кенеди. – Свързахме се с градския прокурор, откъдето ни уведомиха, че се надяват на споразумение. Вероятно става дума за седемцифрена сума.

Бош заби поглед в масата. В момента не можеше да погледне никого в очите.

– И трябва да те предупредя – завърши Кенеди, – че ако не бъде постигнато споразумение и той заведе иск във федералния съд, искът може да бъде насочен лично срещу теб.

Бош кимна. Знаеше го. Искът за накърняване на гражданските права, заведен от Бордърс, щеше да направи Бош лично отговорен за нанесените щети, ако градските власти не поемеха обезщетението. И понеже преди две години Бош беше осъдил кметството да възстанови пълната му пенсия, сега едва ли щеше да се намери и един човек в градската прокуратура, проявяващ дори минимален интерес да възмезди Бош за щетите, присъдени на Бордърс. Единствената мисъл, пробиваща през тази мрачна реалност, бе за дъщеря му. Той щеше да остане само със застраховката си, която щеше да премине към нея, когато той си отидеше.

– Съжалявам – каза Сото. – Ако имаше някакъв друг...

И спря. Той бавно вдигна поглед към нея и каза:

– Девет дни.

– Какво искаш да кажеш? – не го разбра тя.

– Слушането е след девет дни. Това е времето, с което разполагам, за да открия как го е направил.

– Хари, занимаваме се само с това от пет седмици. Няма нищо. Всичко се е случило преди Олмер да бъде засечен от нечий радар. Единственото, което знаем, е, че тогава не е бил в затвора и е пребивавал в Ел Ей – установихме къде е работил. Но ДНК-то си е ДНК: на пижамата ѝ има ДНК на мъж, впоследствие осъден за многократни отвлечения с изнасилване. Във всички случаи е имало проникване в къща... доста сходно със Скайлър. Но без убийството. Не знам...

погледни фактите. Никой прокурор на света не би се занимавал с това, а още по-малко би постъпил различно.

Кенеди прочисти гърлото си.

– Дойдохме тук от уважение към теб и към всички случаи, които си разнищил през годините. Не искаме да сме противници в този случай. Това не би свършило добре за теб.

– А не ти ли е хрумвало, че всеки от тази „разнищени“ от мен случаи ще се окаже застрашен от тази история? – попита го Бош. – Отвориш ли вратата пред този тип, можеш веднага да я отвориш и пред всички останали, които съм прибрал на топло. Дори да го припишем на лабораторията, пак е същото – опозорява се всичко.

Облегна се на стола и се загледа в старата си партньорка. Някога ѝ беше наставник. Тя трябваше прекрасно да съзнава какво означава всичко това за него.

– Ситуацията е каквато е – каза Кенеди. – Не можем да я променим. Имаме задължение: „По-добре сто виновни да бъдат освободени, отколкото един невинен да бъде осъден“.

– Спести ми изопачения си бенфранклиновски цитат – сопна се Бош. – Намерихме улики, свързващи Бордърс с изчезването и на трите жени, а вие пасувахте за два от случаите, защото някакъв сополив прокурор решил, че не му стига. Това просто не се връзва с нищо. Искам деветте дни, за да проведа собствено разследване, и искам достъп до всичко, с което разполагате, и всичко, което сте направили.

Гледаше Сото, докато го казваше, но му отговори Кенеди.

– Няма да стане, детектив – отсеке той. – Както вече казах, дойдохме като знак на внимание. Но ти вече не работиш по този случай.

Преди Бош да го контрира, на вратата се почука и Бела Лурдес я откряна и му направи знак да излезе.

– Хари, ела веднага.

В гласа ѝ имаше настойчивост, която Бош не можеше да пренебрегне. Той погледна седящите край масата и се надигна.

– Изчакайте така – каза им, – не сме свършили.

Стана и излезе. Лурдес затвори вратата.

Стаята на полицаите беше празна — детективите се бяха изнесли. Вратата на капитана бе отворена и столът зад бюрото му бе празен.

А Лурдес бе определено развълнувана. Прибра тъмната си коса зад ушите си с две ръце – жест, отдавна познат на Бош.

– Какво е станало?

– Имаме две жертви при обир на аптека в мола.

– Две жертви? Полицаи?

– Не, служители. Началникът иска всички да се явят там незабавно. Готов ли си? Ще се качиш ли с мен?

Бош хвърли поглед към затворената врата на залата за оперативки и се замисли за казаното там. Какво щеше да прави? Как щеше да подходи?

– Хари, трябва да тръгвам. Идваш ли, или не идваш?

Бош я погледна.

– Добре. Идвам.

Тръгнаха бързо към изхода за служебния паркинг. Бош извади телефона си и изключи диктофона.

– А ония? – попита Лурдес.

– Майната им – каза Бош. – Ще разберат.